

ogsaa skulle optage Andre end dem, der ville søge Dannelse til at blive Skolelærere. Det er sagt, at disse skulle optages, naar Pladsen tilstæder det, og naar de ere i Bestbøelse af de fornødne Kundskaber. Dette er i sig selv klart og tydeligt nok, og det forekommer mig, at det ikke engang kunde være Andet; thi det er jo en Selsølg, at der maatte tages Hensyn til, om Pladsen kan tilstæde det. Hvorvidt den vil kunne paa de forskjellige Seminarier tilstæde det, vil naturligvis beroe paa, hvor megen Imødekommen Regjeringen vil finde — og jeg troer, at denne Imødekommen vil være fuldkommen fyldestgjørende — hos Rigsdagen til de Forandringer af Seminarierne, som maatte være en Følge af denne Bestemmelse. Det er ligeledes ganske klart og ligt og kan altsaa ikke være Gjenstand for nogen Misforstaaelse, at de Vedkommende maae have de fornødne Kundskaber. En nøjagtig Bestemmelse i Loven af, hvad der skal forstaaes derved, kan ikke finde Sted; men der er ingen Tvivl om, at ikke Alle kunne optages til en saadan Underviisning. Der er jo Intet, der i denne Henseende trænger til Tydeliggjørelse; derimod kan det vel være, at der i den Redaction, som den ærede Landssthingsmand vil foreslaae, kan ligge en bestemtere Udtalelse af en vis Hensigt; men saa frygter jeg rigtignok for, at denne bestemtere Udtalelse vil gaae noget udenfor det, der ligger i Paragraphen, og altsaa gaae over til at blive noget Andet end en Redaktionsforandring. Hvis den skulde gaae ud paa, at det blev mere fremtrædende, at Seminarierne væsentlig nu skulde have til Opgave at uddanne sig til høiere Folkeskoler eller til Bøndehøjskoler, saa er det ganske vist forskjelligt fra, hvad der nu ligger i Paragraphen, og derfor vilde det let fremkalde nye Forandringer og Forhandlinger, som vilde gjøre det usikkert, om Loven kom ud, men dette vilde jeg ansee for at være meget uheldigt, fordi det netop efter min Formening — hvad ogsaa den ærede Landssthingsmand selv antydede — først er og bør være Erfaringen, som maa vise, hvad der i denne Henseende fremdeles kan skee. Det, man maatte ønske, og som Ministeriet er gaaet ind paa og fremdeles skal være villigt

til at virke for, er at lade indrette en saadan Udgangsexamen for Skolelærere udenfor Seminarierne paa den hensigtsmæssigste Maade, og det skal Intet have imod, om der vil vise sig en vistnok heldig og god Concurrence. Det er muligt, at Seminarierne derved i deres væsentlige Formaal ville blive forandrede, at det andet Element, som kommer til, muligens vil blive det væsentligste; men det er som sagt Erfaringen, der maa vise, hvad der maa skee, og jeg troer virkelig ikke, at nogen Forandring i Lovforslagets Bestemmelser kan have nogen Indflydelse derpaa. Lovforslaget er tilstrækkeligt klart og tydeligt, det har tilstrækkeligt betegnet den Vej, der skal gaaes. Hvad der derimod skal komme ud af at betræde denne Vej, vil beroe paa Ministeriet og paa Seminariebestyrelsen og paa den gode Villie hos Rigsdagen, naar Ministeriet maatte henvende sig til den om de fornødne Midler.

Bloch: Jeg skal i Anledning af det Utræde endnu kun bemærke, at jeg strax fra Begyndelsen af yttrede, at det vilde beroe paa den Stemning, jeg fandt for Sagen her i Thinget, om jeg til tredie Behandling vilde stille noget Endringsforslag. Dernæst skal jeg vedblivende udtale det som min Overbeviisning, at det vilde være særdeles heldigt, om der ved Elevernes Optagelse paa Seminarierne ikke var Spørgsmaal, om de vilde uddannes til Skolelærere eller ikke, saaledes at dette Spørgsmaal først fremtraadte ved Udløbet af det andet Aar. Jeg troer sikkert, at det vilde have en gavnlig Indflydelse paa Underviisningen, og at det vilde fremme den rette og fuldstændige Gjennemførelse af Paragraphens Formaal.

Da Ingen ellers ønskede at yttre sig, gik man over til Afstemning over Lovforslagets § 1, der efter at være oplæst vedtoges eenstemmig med 42 Stemmer. Under denne Afstemning ansaaes tillige §§ 2 og 3 indbefattede.

Derefter fattes Lovforslagets §§ 4 og 5 under Forhandling.

Kirke- og Underviisningsministeren: Jeg har seet af Rigsdagstidenden, at